

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

20 iunie 2018

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte
Judecători

Nicolae Gordilă,
Elena Covalenco
Iurie Diaconu,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 februarie 2018, declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Sâli Radu, în cauza penală în privința inculpatului

Ceban Gheorghe.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 02.06.2015 - 10.01.2017;
2. Instanța de apel: 08.02.2017 - 20.02.2017,
3. Instanța de recurs: 11.05.2018 - 20.06.2018.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 10 ianuarie 2017, Ceban Gheorghe a fost achitat de sub învinuirea în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin.(2) lit.c), d) Cod penal, pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

2. Potrivit sentinței s-a constatat că Ceban Gheorghe se învinuiește în faptul că, în noaptea de 08 spre 09 mai 2015, în timpul nopții, aflându-se pe xx, xx, or.Durlești, mun.Chișinău, urmărind scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, acționând prin intenție directă, prin deteriorarea geamului de la automobilul de model „Porsche Cayennes”, cu n/î xx, care era parcat pe aceeași stradă, ce aparține lui Cujbă Oleg, a pătruns în interiorul automobilului de unde pe ascuns a sustras o geantă din piele la prețul de 100 euro, în care se aflau mijloace bănești în sumă de 100 roni și 2000 hrivne, după care cu bunurile sustrase a părăsit locul comiterii infracțiunii, cauzându-i părții vătămate un prejudiciu material în proporții considerabile, în sumă totală de 4259 lei.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Gh.Ceban să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 186 alin.(2) lit.c), d), cu aplicarea art.84 alin.(4) Cod penal, definitiv la 6 ani și 6 luni închisoare, invocând că instanța incorect a dispus achitarea inculpatului, pe motiv că nu au fost prezentate probe directe, prin care s-ar fi confirmat vinovăția acestuia; - probele acuzării acumulate la faza de urmărire penală și administrate în cadrul cercetării judecătorești demonstrează vinovăția inculpatului; - instanța a neglijat faptul că inculpatul anterior a fost condamnat pentru săvârșirea mai multor infracțiuni de furt, iar persoana surprinsă de camerele de luat vederi, deși nu se vede la față, după constituția corpului prezintă semnalmamente asemănătoare cu cele ale inculpatului - constituție slabă și înălțime.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 februarie

2018, a fost respins, ca nefondat, apelul declarat de procuror.

La adoptarea soluției date instanța de apel a statuat că, în urma cercetării suplimentare a probelor invocate de procuror și anume, a declarațiilor părții vătămate O.Cujbă, a martorului O.Cujbă, cât și actele cauzei - înștiințarea 902 din 09.05.2015, procesele-verbale de cercetare la fața locului din 09.05.2015, de ridicare și de examinare a înregistrărilor video de la camera de luat vederi din exterior, perimetrul ogrăzii, străzii, a unei perechi de mănuși din materie combinate cu cauciuc, prima instanță corect a concluzionat că acestea nu pot fi puse la baza sentinței de condamnare, deoarece ele nu confirmă cert vinovăția lui Gh.Ceban în săvârșirea faptei incriminate - art.186 alin.(2) lit.c), d) Cod penal.

Instanța de apel a menționat că, nu au fost aduse probe convingătoare, care să confirme faptul că anume inculpatul Gh.Ceban a sustras bunurile aflate în automobilul de model „Porsche Cayennes”, indicate de către partea vătămată și pentru care inculpatul a fost trimis în judecată. Din declarațiile părții vătămate și a martorului rezultă, și se confirmă, doar existența faptei săvârșite, dar nu și faptul că aceasta ar fi fost comisă de către Gh.Ceban, fapt stabilit în urma vizualizării înregistrărilor video efectuate, în care partea vătămată și martorul nu au recunoscut persoana care a comis infracțiunea.

La fel, instanța de apel a conchis că din probele materiale la care face trimitere partea acuzării nu rezultă vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii de sustragere din avutul părții vătămate, și că procesul-verbal de ridicare din 27.05.2015 a unei perechi de mănuși, nu reprezintă o probă materială, ce a-r demonstra comiterea faptei de către Gh.Ceban.

Prin urmare, instanța de apel, reținând prevederile art.389 Cod de procedură penală, a concluzionat că sentința de condamnare poate fi adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate în instanța de judecată, iar concluziile despre vinovăția lui nu pot fi întemeiate pe presupuneri, dubiile în probarea învinuirii urmând a fi interpretate în favoarea inculpatului, astfel că prima instanță întemeiat a dispus achitarea lui Gh.Ceban, învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit.c), d) Cod penal, pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de el.

5. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar procurorul R.Sâli care, invocând temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei, pe motiv că instanța de apel a dat o apreciere incorectă probelor prezentate de acuzare, nu a apreciat multilateral și obiectiv probele administrate, care cu certitudine demonstrează vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunii incriminate, în rest, indicând aceleași motive ca și în apel descrise la pct.3 al prezentei decizii.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Potrivit textului recursului, procurorul invocă ca temei de casare a deciziei instanței de apel art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârea instanței de apel conține o eroare de drept atunci când instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, sau aceasta nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Colegiul constată că temeiul la care se referă autorul recursului nu persistă în

cauză, deoarece din decizia instanței de apel rezultă că ultima a analizat obiectiv probele administrate și a dat răspuns la toate motivele procurorului expuse în apel.

De fapt, din textul recursului se vede că autorul critică aprecierea probelor administrate de ambele instanțe, considerând-o ca necorespunzătoare circumstanțelor de fapt ale cauzei.

Colegiul penal menționează că, potrivit art.101 alin.(2)-(3) Cod de procedură penală, instanța apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege. Nici o probă prezentată de părți nu are o valoare dinainte stabilită pentru instanța de judecată.

De aici rezultă că, înfăptuirea justiției penale, cere ca instanța să nu-și întemeieze hotărârile sale pe care le pronunță, pe probabilitate, ci pe certitudinea dobândită pe bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă (fapta (le) supuse judecății). Numai așa se formează convingerea izvorâtă din dovezile administrate în cauză, că adevărul - infracțiunea dedusă spre soluționarea instanței - este, fără echivoc, cea pe care o înfățișează realitatea reconstituită ideologic cu ajutorul probelor.

Atât prima instanță, cât și cea de apel, pronunțându-se asupra tuturor argumentelor invocate de procuror, corect au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind acuzarea înaintată lui Gh.Ceban și întemeiat au concluzionat asupra achitării acestuia de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit.c), d) Cod penal, deoarece procurorul nu a adus probe verosimile în probarea învinuirii și nu a prezentat probe noi ce ar confirma săvârșirea de către inculpat a infracțiunii incriminate.

Colegiul reține că instanța de apel, care a menținut soluția primei instanțe, a dat o apreciere justă declarațiilor părții vătămate O.Cujbă, a martorului O.Cujbă, cât și actelor cauzei enumerate la pct.4 al prezentei decizii, probe care, analizate în ansamblu, nu au convins instanța că anume inculpatul a comis infracțiunea, deoarece nici din declarațiile părții vătămate, nici ale martorului, precum nici din înregistrările video nu se poate deduce că anume inculpatul este persoana care a sustras bunurile din automobilul părții vătămate.

Mai mult ca atât că, însăși procurorul în recurs invocă că din înregistrarea video nu se vede fața persoanei care săvârșește furtul, iar faptul că statura și constituția infractorului este asemănătoare cu cea a inculpatului, nu poate fi reținut drept probă că fapta a fost săvârșită de Gh.Ceban.

Instanțele de fond, corect nu au reținut ca probe procesele-verbale de ridicare și examinare a unei perechi de mănuși din materie combinat cu cauciuc pe partea palmei și degete de culoare neagră cu inscripția „446-10”, care în opinia recurentului, probează vinovăția inculpatului, just apreciind că acestea nu reprezintă o probă materială, un corp delict ce a-r demonstra indubitabil comiterea faptei anume de către inculpat.

Cerința din art.6 pct.1 al Convenției, prescrie că o cauză să fie examinată în mod echitabil, trebuie înțeleasă în sensul de a se asigura respectarea principiilor fundamentale ale oricărui proces, și anume *principiul contradictorialității și principiul dreptului la apărare, ambele asigurând egalitatea deplină a părților în proces.*

Contradictorialitatea este principiul care îngăduie părților din proces să participe în mod activ și egal la prezentarea, argumentarea și dovedirea drepturilor lor în cursul desfășurării procesului, mai precis, să discute și să combată susținerile făcute

de fiecare dintre ele și să-și exprime opinia asupra inițiativelor instanței în scopul stabilirii adevărului și al pronunțării unei hotărâri legale și temeinice.

De asemenea, instanța de recurs va reține în sensul celor invocate și dispozițiile art.8 și 66 din Codul de procedură penală, precum și cele ale art.21 din Constituția R.Moldova, potrivit cărora orice cetățean beneficiază de prezumția de nevinovăție, deschiderea unei proceduri judiciare penale - prin începerea urmăririi penale - nefiind posibilă decât în condițiile prevăzute de lege.

Prin adoptarea prezumției de nevinovăție ca principiu de bază, distinct de celelalte drepturi care garantează și ele libertatea persoanei - dreptul la apărare, respectarea demnității umane, trebuie să răspundă următoarelor cerințe: - vinovăția se stabilește în cadrul unui proces, cu respectarea garanțiilor procesuale, deoarece simpla învinuire nu înseamnă și stabilirea vinovăției; - sarcina probei revine părții acuzării, pe motiv că interpretarea se face în fiecare etapă a procesului penal, concluziile unui organ judiciar nefiind obligatorii și definitive pentru următoarea fază a procesului; - la adoptarea unei hotărâri de condamnare, până la rămânerea definitivă, inculpatul are statutul de persoană nevinovată; - la pronunțarea unei hotărâri judecătorești de condamnare, prezumția de nevinovăție este răsturnată cu efect „erga omnes”; - soluția instanței trebuie să se bazeze pe probe certe de vinovăție, iar în caz de îndoială, ce nu poate fi înlăturată prin probe, trebuie să se pronunțe o soluție de achitare.

Pe lângă aceste reglementări din dreptul intern, instanța de recurs reține și jurisprudența Curții Europene pentru Drepturile Omului, care a statuat în sensul că, „principiul prezumției de nevinovăție reclamă, printre altele, că sarcina probei să revină acuzării și că dubiul să fie profitabil acuzatului. Acuzării îi revine obligația de a arăta învinuitului care sunt acuzațiile cărora le face obiectul și a oferi probe suficiente pentru a întemeia o declarație de vinovăție”. În baza principiului contradictorialității în procesul penal, principiu unanim recunoscut și susținut de jurisprudența Curții Europene, sarcina probațiunii în ședințele de Judecată în prima instanță și în instanța de apel îi revine acuzatorului de stat, deoarece funcția acuzării este pusă pe seama procurorului. Curtea, în hotărârea Capean contra Belgiei din 13.01.2005 a constatat că, în domeniul penal, problema administrării probelor trebuie să fie abordată din punctul de vedere al articolului 6 §2 și e obligatoriu, inter alia, ca sarcina de a prezenta probe să-i revină acuzării.

Curtea are în vedere că, potrivit art.99 Cod de procedură penală, probele nu au valoare dinainte stabilită, iar aprecierea fiecăreia se face de organul de urmărire penală sau instanța de judecată în urma examinării tuturor probelor administrate, în scopul aflării adevărului.

La aprecierea probelor se impune a se reține că aceasta este operațiunea finală a activității de probațiune care permite instanței de judecată să determine măsura în care probele reflectă adevărul, în urma căreia instanța își formează convingerea cu privire la temeinicia sau netemeinicia învinuirii, cu privire la măsura în care prezumția de nevinovăție a fost sau nu înlăturată prin probe certe de vinovăție.

În cauza supusă judecării, Colegiul penal constată că prezumția de nevinovăție nu a fost înlăturată în privința inculpatului Gh.Ceban, deoarece partea acuzării nu a putut prezenta acele probe pe care și-a întemeiat învinuirea, cu respectarea principiului contradictorialității, din care ar fi rezultat fapta incriminată inculpatului. Astfel că, soluția instanței de apel, care a considerat justă concluzia primei instanțe, în cazul dat este una corect apreciată, iar afirmația recurentului că instanțele au neglijat faptul că

inculpatul anterior a fost condamnat pentru săvârșirea mai multor infracțiuni de furt, este una subiectivă, deoarece acest fapt nu poate fi luat ca probă în confirmarea vinovăției inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate.

Reținând cele expuse, Colegiul atestă că, ignorarea jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturile Omului și încălcarea prevederilor art.24, 26 din Codul de procedură penală, lezează dreptul inculpatului la un proces echitabil, drept garantat de art.6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților fundamentale.

În concluzie, instanța de recurs constată că autorul recursului nu aduce careva argumente convingătoare, care ar combate concluzia instanțelor de fond, dimpotrivă argumentele invocate de procuror în cererea de recurs ordinar le repetă întocmai pe cele expuse anterior în apel, la care instanța de apel deja a dat un răspuns detaliat și motivat, hotărârea cuprinde fondul apelului, temeiurile de fapt și de drept, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală. Alte probleme de drept, care ar afecta hotărârea în cauză nu au fost invocate și nici nu se conțin în materialele dosarului.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului ordinar înaintat, în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

În consecință, se apreciază că nu există temei legal pentru admiterea recursului ordinar declarat de procuror și, potrivit legii, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Sâli Radu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 februarie 2018, în cauza penală în privința lui Ceban Gheorghe, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 18 iulie 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu

